

ПИЈАЦА ЗА ЉУДСКЕ ДУШЕ

Био је неки дан у децембру. Пред крај радног времена, пожурио сам да завршим свој дневни посао. Јуче сам срео моју стару пријатељицу Бику, па ме замолила да погледам неки њен предмет код Климића. Зато сам замолио друга шефа Свету да ме пусти да изађем из канцеларије на неколико тренутака. Он је најпре дуго ћутао, онда је нешто неповољно прогунђао и на крају, потпуно суво, не отварајући уста, кроз зубе процедио да могу да одем.

Отишао сам код судије Климића. Он ме је примио врло хладно, као старог неподношљивог знанца. Објаснио сам му да је тужена Бика била незапослена и да није могла редовно да плаћа новчану казну. Сада се удала. И судски извршитељ је упао у нови стан. Пописао не њене, већ свекрвине ствари. Ситуација је врло деликатна. Да не би дошло до неких неприлика у тек закљученом браку, моли да се рок плаћања одложи за месец дана. Тужена Бика је сада почела да ради. Тако да већ од следећег месеца неће бити никаквих проблема.

Судија Климић климнуо је главом посматрајући ме кроз наочаре. Упитао ме да ми Бика није сестра или нека рођака. Када сам одговорио да ми је само пријатељица, он је опет климнуо главом као клатно на сату које откуцава тачно време, слегао раменима и додао да по-

стоје одређене законске могућности по којима свекрва може доказати да су то њене ствари.

– Али, друже судија – покушао сам да објасним – само малим, људским разумевањем ствари у реалном животу избегло би се евентуално нарушавање хармоније брака.

– Али, забога, шта вам је она да се толико трудите? – нејасно ме је гледао право у очи судија Климић.

– Само пријатељица, обична пријатељица и више ништа. Ја сам схватио њену ситуацију.

– У реду – климнуо је главом судија Климић – сада идите и да нисте више никада дошли за случајне пријатеље.

Направио сам лице као што чине људи којима се без икаквог разлога поклони неко велико дело. А судија Климић се и даље климао осмехујући се као неки апостол. Ни једног тренутка не схватајући да се иза белог осмеха на мом лицу крије само презир. Како тај човек не види да сваког дана безброј службеника, баш у овој згради правде, по ходницима препродаје робу из Италије, чак и у том смислу организују се преко синдиката екскурзије. Нико их не позива на одговорност. А он је осудио једну девојчицу која није имала другог занимања, која је себи тако зарађивала хлеб. И онда за какву услугу тражи моју захвалност? Ипак, ништа гласно нисам рекао. Загризао сам усну и изашао. У ходнику сам срео zgodну дактилографкињу Цицу. Она је дуго била на боловању.

– Где си, Бодане! – узвикнула је Цица пружајући ми руку.

– Како лепо изгледаш, Цицо, као да си била негде на планини.

Био сам изненађен њеним препланулим лицем од сунца.